

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΝΕΑΣ ΒΥΣΣΑΣ ΕΒΡΟΥ
ΝΕΑ ΒΥΣΣΑ, Τ.Κ 68001
Τηλ.: 2552071200
Fax:2552071200

**Στοιχεία της συμμετέχουσας μαθήτριας στον πανελλήνιο
διαγωνισμό μαθητικής δημιουργίας για τους πρόσφυγες**
Όνοματεπώνυμο:Νικολούδη Αναστασία

Τελικά ποιοι είναι ξένοι στη χώρα μας;

Στην εποχή μας οι απαιτήσεις αυξάνονται σε όλους τους τομείς. Η Ελλάδα, όπως όλοι γνωρίζουμε, είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και γι' αυτό καλείται να συμπορευτεί ισότιμα με τα άλλα κράτη-μέλη. Σε αυτό λοιπόν το πλαίσιο της μετεξέλιξης της η χώρα τα τελευταία χρόνια αποτελεί χώρο υποδοχής για όλο και περισσότερους πρόσφυγες και μετανάστες από γειτονικά της κράτη. Αυτά τα κύματα προσφύγων και μεταναστών θεωρούνται ιδιαίτερες πληθυσμιακές ομάδες και συχνά βρίσκονται αντιμέτωπα με το φαινόμενο του ρατσισμού σε κοινωνικό, φυλετικό, θρησκευτικό, εργασιακό και εθνικό επίπεδο.

Συγκεκριμένα, επειδή η πλειοψηφία των προσφύγων και μεταναστών δε χαρακτηρίζεται από επάρκεια γνώσεων και επειδή μαζί τους μεταφέρουν μία διαφορετική κουλτούρα και νοοτροπία, αντιμετωπίζονται κάποιες φορές με δυσπιστία και επιφύλαξη, πράγμα που δημιουργεί προβλήματα στον καθημερινό

τρόπο ζωής τους. Συχνά η ανάληψη θέσεων εργασίας από πρόσφυγες ή μετανάστες δημιουργεί αρνητικά αισθήματα στους Έλληνες. Και αυτό συμβαίνει γιατί αυτοί προσφέρουν φθηνή και γρήγορη εργασία με χαμηλόμισθες αμοιβές. Επιπροσθέτως, η ελλιπής γνώση έως και η πλήρης άγνοια της γλώσσας μας, της ελληνικής, αποτελεί ένα στοιχείο που δυσχεραίνει την επικοινωνία τους με τους Έλληνες. Τα προβλήματα αυτά επιδεινώνονται ακόμη περισσότερο, όταν συνδυάζονται και με τη δυσκολία ανεύρεσης κατοικίας, τη διαβίωσή τους σε τριτοκοσμικές συνθήκες και τις γραφειοκρατικές αναληψίες νομιμότητάς τους.

Οι προαναφερθείσες εικόνες εμφανίζονται κυρίως στις περιοχές της Βόρειας Ελλάδας και ιδιαίτερα στο βόρειο τμήμα του Νομού Έβρου. Στα χωριά Ν. Βύσσα, αλλά και στις Καστανιές παρατηρούνται καθημερινά φαινόμενα ακόμα και λαθραίας εισροής πλήθους ατόμων, που επιζητούν μία καλύτερη και συνάμα αξιοπρεπή ζωή. Βορειότερα, στο χωριό Φυλάκιο, υπάρχει το κέντρο φύλαξης των λαθρομεταναστών, που εισέρχονται από τα εκεί κοντινότερα στην Ελλάδα σύνορα. Μόλις εντοπιστούν από την τοπική αστυνομία και τη Frontex, μεταφέρονται σε αυτό το κέντρο κράτησης, όπου και διαμένουν για συγκεκριμένο μικρό χρονικό διάστημα.

Οι συνθήκες διαβίωσης είναι δύσκολες, δεδομένης όμως της αδυναμίας της χώρας να απορροφήσει ένα τόσο μεγάλο αριθμό προσφύγων και λαθρομεταναστών και της έλλειψης των κατάλληλων υποδομών. Τετρακόσιες ανθρώπινες ψυχές στοιβαγμένες ο ένας πάνω στον άλλο, άνδρες, γυναίκες και παιδιά κάθε ηλικίας. Κάποιοι είναι άρρωστοι, αλλά συχνά η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη δεν αρκεί για τόσα άτομα. Ακολούθως, οι αστυνομικοί τους επιβιβάζουν σε λεωφορεία του ΚΤΕΛ μεταφέροντάς τους σε μεγάλα αστικά κέντρα, όπου τους αφήνουν ελεύθερους στην «άγνωστη» τύχη τους. Τη σειρά αυτή ακολουθούν όσοι από τους λαθρομετανάστες καταφέρουν να περάσουν ζωντανοί τα σύνορα χωρίς να κινδυνεύσουν από το κρύο, τις νάρκες, τις αρρώστιες ή την αφυδάτωση.

Υπάρχουν μαρτυρίες αστυνομικών, που ερωτήθηκαν ποιο είναι το πρώτο πράγμα που τους ζητούν, όταν συλλαμβάνονται αυτοί οι ταλαιπωρημένοι άνθρωποι. Απεγνωσμένα και τρομοκρατημένα ζητούν πρωτίστως νερό και δευτερευόντως τους

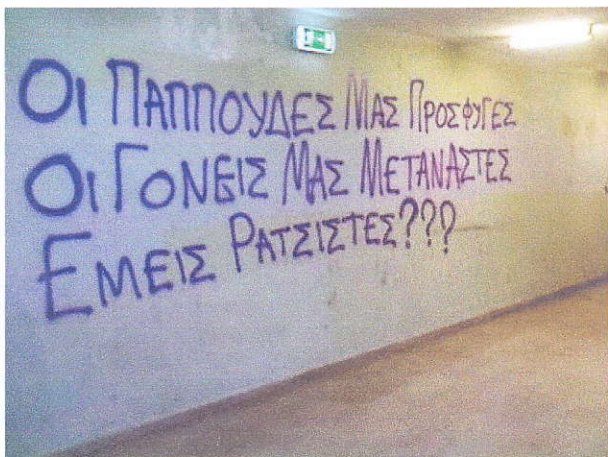
εκλιπαρούν να τους αφήσουν ελεύθερους, αφού δε θέλουν να προκαλέσουν προβλήματα παρά μόνο να κατευθυνθούν προς την Αθήνα ή γενικότερα στα μεγάλα αστικά κέντρα.

Αυτή η κατάσταση δε θα μπορούσε να αφήσει ασυγκίνητους τους ντόπιους κατοίκους, καθώς τους δημιουργεί δυσάρεστα αισθήματα και ταυτόχρονα θέμα ηθικού διλήμματος, καθώς οι Έλληνες φημίζονται για τη φιλοξενία τους. Σπάνιες βέβαια είναι οι περιπτώσεις στην παραμεθόρια περιοχή του Έβρου, όπου θα τους αντιμετωπίσουν με έντονο ρατσισμό και ξενοφοβία. Κι αν αυτό κάποτε παρατηρηθεί, συμβαίνει επειδή βομβαρδίζονται με μικροπρεπή σχόλια. Για παράδειγμα, συμβαίνει μια ληστεία σε ένα μεγάλο αστικό κέντρο και κάποια δίκτυα, χωρίς τα απαραίτητα στοιχεία, αλλά και το επίσημο αστυνομικό πόρισμα, βγάζουν συμπέρασμα ότι διέπραξε τη ληστεία αλλοδαπός ή μετανάστης. Ναι, δεν αντιλέγω, αρκετές φορές έχει αποδειχθεί ότι πολλοί αλλοδαποί διαπράττουν διαρρήξεις και μεγάλα εγκλήματα. Πολλές φορές όμως έχει πιστοποιηθεί πως ο ληστής, ο διαρρήκτης ή αντίστοιχα ο δολοφόνος ήταν ελληνικής καταγωγής. Το παράδειγμα αφομοιώνει εξαιρετικά ο Crisps λέγοντας ότι: *«Όταν μπορείς να θεσπίζεις δικαίωμα κράτησης αλλοδαπού δίχως να έχει προέλθει δίκη, τότε τίποτα δε θα σε εμποδίσει να εφαρμόσεις το ίδιο και σε άλλες ανεπιθύμητες γηγενείς πληθυσμιακές ομάδες»*. Αυτό εφαρμόζεται όμως σε όλους ανεξαρτήτως εθνικοτήτων; Σίγουρα όχι. Και γιατί δεν επιλύεται; Διότι δεν υπάρχει επίσημη κρατική μέριμνα.

Ο ρατσισμός που αντιμετωπίζουν αυτές οι ομάδες ανθρώπων (μετανάστες, πρόσφυγες, λαθρομετανάστες) διαφέρει. Άλλες φορές μπορεί να είναι κοινωνικός, άλλες φυλετικός και άλλες θρησκευτικός. Δηλαδή κρίνουμε τους συγκεκριμένους ανθρώπους από την οικονομική τους κατάσταση, το χρώμα τους, τη χώρα απ' όπου κατάγονται και τα θρησκευτικά τους πιστεύω. Στα μεγάλα αστικά κέντρα, Αθήνα, Θεσ/νίκη, Πάτρα η ρατσιστική συμπεριφορά κάποιες φορές μετατρέπεται και σε βιαιοπραγία. Η οικονομική κρίση που κυριαρχεί στη χώρα μας, η εγκληματικότητα που θερίζει, η ανεργία, τα συνεχώς αυξανόμενα προβλήματα δυσχεραίνουν ακόμα

περισσότερο τις σχέσεις μας με αυτές τις ιδιαίτερες πληθυσμιακές ομάδες. Και για πολλούς το ερώτημα πάντα θα παραμένει: «Ποιοι τελικά είναι ξένοι στη χώρα μας;».

Για την αντιμετώπιση της ξеноφοβίας δεν αρκεί απλά η δική μας καλοπροαίρετη διάθεση, αλλά χρειάζεται μία συνεχής προσπάθεια και σίγουρα η δραστική αρωγή και συμβολή του κράτους. Αυτό μπορεί να βοηθήσει καθοριστικά δημιουργώντας προγράμματα ένταξης των προσφύγων και μεταναστών στον εργασιακό, εκπαιδευτικό και κοινωνικό τομέα. Για παράδειγμα θα μπορούσε να δημιουργηθεί ένα πρόγραμμα που να στοχεύει στην ομαλή κοινωνική ένταξη των συγκεκριμένων ομάδων με ιδιαίτερα αυξημένες εκπαιδευτικές απαιτήσεις. Έτσι, μελλοντικά θα τους βοηθούσαν ν' ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της καθημερινότητας, αλλά και να εξοικειωθούν ευκολότερα στις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες της χώρας στην οποία εισήλθαν. Επίσης, το ελληνικό κράτος με την παραπάνω τακτική και σε συνδυασμό με τις νόμιμες διαδικασίες θα μπορούσε να παράσχει στους πρόσφυγες και μετανάστες άσυλο και προστασία, ώστε να μη δημιουργούνται αντίστοιχα δυσάρεστα περιστατικά, όπως της απεργίας πείνας που έκαναν πρόσφατα οι λαθρομετανάστες. Στην περίπτωση της Ελλάδας μία διακρατική συνεργασία για την ενίσχυση της χώρας ώστε να αντεπεξέλθει στον μεγάλο αριθμό ατόμων που έρχονται καθημερινά ίσως θα έδινε μια κάποια λύση στο πρόβλημα.

Παίρνοντας συνέντευξη από απλούς πολίτες της τοπικής κοινωνίας του Ν. Έβρου εντοπίσαμε τόσο θετικές όσο και αρνητικές απόψεις. Τους ρωτήσαμε λοιπόν: «Ποια είναι η θέση σας απέναντι στο φαινόμενο της λαθρομετανάστευσης και στο φράχτη των 12,5 km που θέλουν να δημιουργήσουν εδώ στον Έβρο;».

Κάποιοι απάντησαν πως τίθενται κατά του φράχτη και πως θα μπορούσαν να υπάρξουν άλλες λύσεις για την αντιμετώπιση αυτού του προβλήματος και τόνισαν

πως το κράτος πρέπει μαζί με τους πολίτες να κινητοποιηθεί άμεσα και συνεργατικά, ώστε βοηθήσει τους μετανάστες ποικιλοτρόπως.

Τεκμηριώνοντας λοιπόν την άποψή τους μας είπαν ότι πριν από λίγες δεκαετίες η Ελλάδα ήταν η χώρα που χαρακτηρίστηκε από μεγάλα κύματα μετανάστευσης στην Αμερική, τη σημερινή Ευρώπη και στην Αυστραλία. Ο καθένας από εμάς θα πρέπει να φέρει το αντίστοιχο αίσθημα αμοιβαιότητας και αλληλοκατανόησης, αφού όλοι κάποιο δικό μας πρόσωπο μετανάστη θα είχαμε στο παρελθόν. Συνεπώς, δε θα θέλαμε να υποστούμε μία ανάλογη συμπεριφορά κοινωνικού παραγκωνισμού και περιθωριοποίησης.

Ένα ποσοστό μας απάντησε ότι συμφωνεί με το χτίσιμο του "φράχτη", καθώς με τον τρόπο αυτό πιστεύει πως ο αριθμός των λαθρομεταναστών θα μειωθεί αισθητά. Αυτή είναι μία άλλη άποψη και είναι απολύτως σεβαστή, καθώς ζούμε σε μία χώρα με δημοκρατικούς θεσμούς. Δήλωσαν λοιπόν ότι το κράτος χρειάζεται να λάβει τα μέτρα του και πως είναι δύσκολη η υποδοχή τόσων μεταναστών από τη χώρα, γιατί κάτι τέτοιο επιδεινώνει τις ήδη υπάρχουσες οικονομικές και κοινωνικές δυσκολίες. Δε λείπουν βέβαια και αυτοί που είναι εντελώς αρνητικοί απέναντί τους γιατί οι ξένοι τους χαλάνε –υποστηρίζουν- την αισθητική, αλλά και το επαγγελματικό τους μέλλον.

Ανακεφαλαιώνοντας, θα λέγαμε ότι η ένταξη αυτής της «άλλης» ομάδας στον ελληνικό χώρο αποτελεί ένα μείζον θέμα, που για να επιλυθεί χρειάζεται ευρεία κινητοποίηση και ευαισθητοποίηση από την πλευρά των κρατικών φορέων και του συνόλου των πολιτών σε συνδυασμό με διακρατική συνεργασία και υποστήριξη.

Νικολούδη Αναστασία